

Gaz Lambası

– MustafaSakarya · 13 Ekim 2009

Alt katta oturan Hulusi, eşi Kamile ve iki çocukları, üst katta oturan komşuları İsmail Bey'lere misafirlğe gelmişlerdi.

Biraz hoş beş ettikten sona gelen misafirler ve hane halkı hararetli bir şekilde televizyondaki "Aşk İnsanı Kızartır" dizisini izlemeye başladılar.. Maalesef dizideki, o kötü sarışın çocuk, masum kızı gene aldatmıştı hem de kızın en yakın arkadaşıyla.

"Tüh boyun devrilsin" dedi evin hanımı Ayten, o kötü sarışın çocuğa.

"Allah'ından bul cani adam" diye kendisine katıldı Kamile.

"Var ya bunların hepsi hep, aha o fettan gözlü kız yok mu? Hep onun başının altından çıkıyor" diye meseleye açıklık getirdi evin reisi İsmail.

Bu arada salonda müthiş bir gürültü vardı. Bir yandan televizyonun, sinema salonunu aratmayan yüksek sesi, bir yandan dizideki oyunculara yapılan tezahürat ya da beddualar..Ve ardı ardına gelip giden çay ve kuruyemişler.

Aynı anda evin üç yaşındaki oğlu Hıdırcan da içeri odadaki televizyonu yirmi santim öteden seyrediyor arada sırada burnu ekrana değiyordu.. Adeta putlaşmıştı. Ne içeride ki bağırma çağrılmaları duyuyor, ne arada bir odasına girip çıkanları fark ediyordu. Gerçi odaya girip çıkanlarda onu fark etmiyorlardı, ama Hıdırcan da onları umursamıyordu. Hıdırcan ne kadar robot gibi dursa da televizyonda gördüğü kötü amcaları cezalandırmak için elindeki kumandayla televizyonun ekranını dövmekten de geri kalmıyordu. Hem onları dövdüğünü gidip annesine de söylüyordu ama, annesi nedense kendisini pek fark etmiyordu. Çünkü annesi de içerideki televizyonda başka kötü adamlara kızıyordu.

Öbür odadaysa evin on yedi yaşındaki oğlu Murat bilgisayarın başında garip garip sitelere girip çıkıyor, bir taraftan da kızarmış yüzüyle gelen var mı diye habire kapıyı bakıp duruyordu. Bu arada girdiği siteler yüzünden bilgisayarı beş kez göçmüştü. Aynı evde kaldıkları babaannesi Ayşe nine bir gün merak edip sormuştu "Bilgisayarın niye göçüyor evladım, çok mu çürük yapmışlar?" diye. O da "Babaanne bilgisayarına virüs giriyor o yüzden demişti. Bunu duyan babaannesinin aklına o an aids virüsüyle, sars virüsü gelmiş paniklemişti. Sonrada "Abooo, lan oğlum o virüs sakın bize de bulaşmasın" deyip o günden sonra bilgisayara hep mikrop gözüyle bakmıştı.

Evin on üç yaşındaki kızı Melda, Hıdırcan'ın olduğu odada yatağa uzanmış yeni aldığı sınırsız hatla konuşuyordu. Tam bir buçuk saattir kendisini büyük bir dikkatle dinleyen sınıf arkadaşı Pınar'a yan sınıftaki Erdem'in yanından geçerken kendisine nasıl değdiğini anlatmaya çalışıyordu.

Evin yaşlı dedesi Tahir amca usulden olduğu üzere misafir gelecek diye üzerine krem rengi, yakasız hafif salaş takımını giyinmiş, hacdan gelirken getirdiği kokudan sürünmüştü. Sonrada gelen misafirlerle sohbet etmek için o da salona geçmiş, ama ev halkıyla, gelen misafirlerin pür dikkat televizyon seyrettiklerini görünce doğru dürüst muhabbet edemedi sessizce odasına çekilmişti. Onların bu hallerine çok üzülüyor ve kızılıyordu. Başlarını televizyona öyle bir gömüyorlardı ki, ne doğru dürüst haberleri seyredebiliyordu, ne de gün içerisinde ev halkı ne yapmış ne etmiş haberdar olabiliyordu. Oğlu, gelini ve torunlarıyla yaptığı tek muhabbet, neredeyse "Günaydın ve iyi akşamlarla" sınırlı kalmıştı.

Aynı dizi başlayalı yaklaşık iki saat olmuştu. Bir ara evin reisi İsmail sordu,

"Hanım bu adam taaa bir ay önceki bölümde vurulmamış mıydı? Baksana daha hala ameliyat etmeye devam ediyorlar "

Ayten, kocasına kızgınlıkla çıkıştı; "Kolay mı öyle hemen ameliyat olmak? Zavallıya tam yirmi tane kurşun sıkılmışlar. Elleri kırılınsın vicdansızların, kör olsunlar"

Dizinin tam sonlarına gelinmişti ki bir anda elektirikler kesildi. Bu kez ağızlarından çıkan bir sürü lanet ve bedudular Tek'e ulaştırıldı.

Bir anda salonda, "Tüh bee.;" "Hadi bee". "Zamanı mıydı şimdi çocuk tam babasına kavuşacaktı" gibi bir sürü bağırışmalar oldu.

Bu sırada diğer odadaki çocuklar dağılıp yeniden toplanan çil yavruları gibi salona üşüştiler. Karanlıkta hemen çakmaklar yakıldı, mumlar arandı. Ama herkesin imdadına elinde emektar gaz lambasıyla salona giren Tahir amca oldu.

Yarım saat geçmiş elektirikler hala gelmemişti ama Tahir amcanın emektar gaz lambası salonda hoş bir ışık yaymış., keyifli bir ortam yaratmıştı. Kimileri kanapede, kimileri sandalyede, oturuyor, az önce biten dizinin çok önemli bölümlerini analiz ediyorlardı. Bu kadar tantananın içinde neredeyse hiç konuşmayan, ama yüzünden de tatlı tebessümlerini hiç düşürmeyen birisi vardı, Tahir amca. Bir ara Kamile merak edip sordu,

"Tahir amca senin dizilerle pek aran yok galiba?" Tahir amca gülümseyerek hem Kamile'ye, hem de ne cevap verecek diye loş ışıkta yüzüne merakla bakan ev halkına doğru ,

"Kızım benim açıkçası pek vaktim olmuyor. Ama bazen bizimkiler seyredirken ben de şöyle bir bakıyorum." dedi.

O sırada evin on altı yaşındaki oğlu Murat sordu, "Dede sahi ya sen en çok hangi diziyi seviyorsun?" Dedesi yine yüzünde şirin bir gülümsemeyle cevap verdi,

"Benim en sevdiğim dizi....." dedi, ve bir kaç saniye durdu. Ses tonu ve yüzündeki gülümseyiş farklı bir hal aldı ve bu haliyle konuşmaya devam etti,

"Ben, benim en sevdiğim diziyi size anlatayım bakalım, siz hangisi olduğunu bilebilecek misiniz? Salonda herkes şimdi çok meraklanmıştı. Tahir amcanın doğru dürüst dizi seyrettiğini kimse görmemişti, ama şimdi anlatacağı diziyi daha anlatmadan bu kadar duygulanması herkesin ilginçine gitmişti. Buna bir tek şaşırılmayansa şu an duygulu gözlerle eşi Tahir amcaya bakan Ayşe nineydi. O, bu dizinin hangisi olduğunu Tahir amcanın titremeye başlayan sesinden hemen anlamıştı. Elektriklerin olmadığı eski zamanlarda, akşam oldumu gene böyle ev halkı ve ya kolu komşu toplanır tadına doyum olmayan sohbetler yaparlardı. Sadece sohbetler mi? Birbirinden güzel bir sürü hikayeler anlatırlardı gecenin öbür yarısına sarkan zamanlara kadar. Ve en çokta Tahir amcanın şimdi anlatacağını tahmin ettiği hikayede hislenirlerdi.

Gaz lambasının yarı karanlık, sarı bir ışık hüzmesine bulduğu salonda, şimdi herkes oturduğu yerde toplanmış sessizce Tahir amca'yı dinliyordu.

"Bir zamanlar" diye söze başladı Tahir amca. "Bir zamanlar yani ben diyeyim yüz sene, siz deyin bir asıra yakın bir zaman önce Şanlı mı şanlı, Nam lı mı namlı bir ülke varmış. Bu ülke bir zamanlar gücü ve heybetiyle bütün dünyayı titretirmiş. Ama gel zaman, git zaman bu ülke yavaş yavaş gücünü ve dost bildiği dostlarını kaybetmeye başlamış. Toprakları her geçen gün küçülmüş, küçülmüş ama bu ülkedeki insanların mertliklerinin, onurlarının ve imanlarının büyüklüğü hiç değişmemiş. Bu bahsettiğim ülke o kadar güzel, o kadar çekiciymiş ki, bunu fark eden başka ülkeler bu ülkenin topraklarına göz dikmişler. Ve en sonunda bu güzel ülkeyi dörtbir yandan kuşatmışlar, hem de ellerinde en son teknolojiye sahip silah ve yüzbinlerce askerle. Ama etrafı düşmanla sarılı bu ülkenin insanları çok fakirmiş. Ellerinde öyle doğru dürüst silahları bile yokmuş. Yokmuş ama öyle bir vatan sevgileri varmış ki, bu sevgi dünyanın en güçlü devletlerinde bulunan silahlardan bile çok daha güçlüymüş. Derken savaş başlamış. Ülkenin her yerinden düşmanlar içeri girip her yeri işgale başlamışlar. Buna karşılık o ülkenin ne kadar eli silah tutan insanı varsa onlarda düşmanla vuruşmak için "Allah, Allah diyerek savaş alanlarına koşmuşlar. Geçtikleri her yer inim inim inliyormuş. Cepheye bir giden ya şehit oluyormuş, ya gazi. Ama gaziler daha tam iyileşmeden cepheye yeniden gitmek için can atıyorlarmış. Bazen bir baba on altı yaşındaki oğluyla cepheye, koşuyormuş, bazen de bir dede torunuyla şehadete koşuyormuş. Savaş alanı mahşer günü gibiymiş. Yağan binlerce merminin, bombanın haddi hesabı yokmuş. Öyleki melekler bu güzel ülkenin şehitlerini cennete taşımakla bitiremiyorlarmış. Ve o kadar çok kan akıyormuş ki dağ taş gelincik tarlasını andırıyormuş. Fakat akan bu kutsal kanlar boşa gitmiyormuş. Bu ülkeyi hasta görüp, üzerine acımasızca çullanan yabancı devletler hayatlarının en büyük şokunu yaşıyorlarmış. Çünkü onlar bu ülkenin zayıf silahlarının hesabını yapmışlar, ama insanların vatan aşkıyla dolu, kalplerinin gücünü hesaplayamamışlar. Ve en sonunda da düşman yenilip arkasına bile bakmadan kaçmış gitmiş".

Sonrada "İşte" demiş Tahir amca. "İşte benim de en çok sevdiğim diziden bir bölümdü bu."

Tahir amca konuşmasını bitirdiği halde salonda halen derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kimileri tüyleri diken diken olmuş kollarını oğuşturuyordu. Kimileri gözlerinden süzülen yaşları siliyordu.

"Hadi bakalım" dedi Tahir amca iyice hüzünlenmiş bir şekilde "Bildiniz mi bakalım en çok sevdiğim diziyi."

Murat hemen atıldı " Nazi savaşları " diye

Evin reisi İsmail bu cevaba çok kızdı.

"Lan oğlum lise üçe gidiyon da bunun ne olduğunu daha bilmiyon mu" diye bir şaplak vurdu Murat'ın ensesine.

"Baba ben nerden bileyim" dedi Murat sızlanarak. "Hem ben lise üçe değil ikiye gidiyorum haberin bile yok."

"Hadi lan" dedi İsmail ha lise iki, ha lise üç insan bilmez bunun Mercidabık Savaşı olduğunu"

Tam bu sırada "Kamile bir dakika, bir dakika yoksa bu Kuşlar Vadisi Suudi Arabistan mı" diye atıldı heyecanla.

Tahir amca aldığı bu cevaplara acı da olsa gülümsüyordu. Az önce gelip kucağına oturan Hıdırcan'a çevirdi yüzünü. Hıdırcan onun bu evdeki en yakın arkadaşıydı. Sadece o kendisini dinlemeye vakit ayırıyordu. Ve diziyi de hep o can kulağıyla dinliyor, elindeki kumandayla havaya vurarak savaştaki düşmaları hep dövüyordu.

"Söyle bakalım Hıdırcan"dedi Tahir amca, Hani şu sana her gün anlattığım dizi var ya, onun adını şöyle bağırarak bir söylede buradaki herkes bir duysun bakalım."

Hıdırcan heyecanlanmıştı. Elinde sımsıkı tuttuğu kumandayla önce peşinen düşmaları dövdü. Sonrada var gücüyle bağırdı "Kuytuluş Şavaşııııı"

Evdeki herkes bu sahneye çok gülmüştü. Bu arada evin reisi İsmail ve hanımı Ayten evlatlarını böyle yetiştirdikleri için kendileriyle gurur duymuşlardı. O sırada Ayşe nine bir anda eski günlerine geri dönmüştü. Uzun zamandır aileyi hiç böyle bir arada görmemişti. O an elektirikler kesildiği için şükretti. Bu arada yarı loş salondaki bu muhabbet ortamı onu öyle bir coşturmuşu ki, bir anda buradaki herkese kendi genç kızlık anılarını anlatmak istedi. Geçmişte acı tatlı o kadar çok hatırası vardığı. Birden, yüzünde muzip bir gülümseme belirdi ve sonrada,

"Çocuklar bakın ben de size en çok sevdiğim diziyi anlatacağım bakalım bulabilecek misiniz?" dedi.

Bunu söylediğinde Tahir amcanın yüzünde hafif mahcup bir gülümseme belirdi. Ayşe ninenin yüzündeki bu muzip gülümsemeden hangi diziyi kastettiğini anlamıştı. Neredeyse yarım asır önce kendisini nasıl kaçırdığını ve ne şartlarda evlendiklerini anlatacaktı. Çünkü geçmiş zamanlarda Ayşe ninenin anlatmayı en çok sevdiği anısı buydu.

Hane halkı ve Misafirler şimdide büyük bir merakla Ayşe nineyi dinlemeye hazırlanmışlardı. Bu arada Hıdırcan da her olasığa karşı elindeki kumandayı sıkı sıkı tutuyordu, olurya bu hikaye de de düşmanlar olabilirdi.

Ayşe nine tam "Şirin bir dağ köyünde Güzeller güzeli bir kız varmış" demişti ki o an elektirikler geldi.

Bir dakika sonra hane halkı ve misafirler hemen televizyonun başına, çocuklarda hemen odalarına koşmuşlardı.

İçi buruk, kelimesi ağzında yarım kalan ve "Allah'ım ne olur elektirikler bir daha ki sefere şöyle uzunca kesilsin diyen Ayşe ninenin başında bir tek Hıdırcan ve Tahir amca kalmıştı...